

CONCURS LITERARI 2022

FEDERACIÓ CATALANA DE PENYES DEL RCD ESPANYOL

el teu
relat en
blanc i blau

Copyright: FCPE
Fotografia de coberta: Cartell del certamen, a càrrec de Santi Prat

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

*El teu relat
en blanc-i-blau
2022*

**FEDERACIÓ CATALANA
DE PENYES
DEL RCD ESPANYOL
DE BARCELONA**

Estimat lector i perico,

L'obra que estàs a punt de començar és el fruit de la feina i de l'esforç de molts espanyolistes. Periquitos i periquites que quan la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol va enunciar la iniciativa, van començar a fer volar la imaginació, es van arremangar les mànígues i van començar a escriure en clau blanc-i-blava.

Amb aquesta setena edició del Concurs Literari “El teu relat en blanc-i-blau”, des de la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol hem volgut tornar a fomentar, mitjançant la redacció d'històries, contes i vivències blanc-i-blaves, els valors de la lectura i de l'escriptura, de la cultura més potent i significativa: la transmesa en els textos. A més, enguany, insistim amb els poemes a través de les xarxes socials. Hem volgut que sigui el vertader espanyolisme, el de l'afició, el de tots els periquitos del carrer, qui digui la seva i deixi empremta en la història del RCD Espanyol.

D'altra banda, també volem tenir les més sinceres paraules d'agraïment per a tots els membres del jurat que han prestat temps i dedicació a llegir, rellegir, valorar i corregir tots els textos rebuts. Al Daniel Bosch, al Remigi Margalef, a l'Olga Isanta, a la Isaura Valle i al Daniel Pérez. A tots, moltes gràcies per la vostra inesgotable labor sempre en favor del RCD Espanyol.

Només ens queda desitjar-vos que gaudiu plenament amb la lectura de tots aquests textos que vosaltres mateixos heu escrit. Són les vostres lletres, és el vostre llibre, és el vostre Espanyol.

**Junta
Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol**

Concurs de Poemes a Twitter

Guanyador

@MaCollell

De cop i volta passejant
per qualsevol contrada
del Nord o del Sud,
de sorpresa
una balconada fa goig
i onejant engalana
una bandera blanc-i-blava.

Corpresa somric
Pàtria perica
pols de batucada
alegrança i simpatia
Sentiment únic
I em dic:
“Aquí un amic”!

@albertfc21

Voldria retre homenatge
a tots els periquitos que ens han deixat
la seva força, passió i coratge
sens dubte, el millor llegat.
El futur qui sap que ens depara
el present és qui governa
responsabilitat, seny i també gatzara
l'afició sempre és eterna.

@lomontsec

T'estimo sense embuts
ni condicionants
amb l'obsessió de retrobar-nos a cada partit.
Amarga tristor
quan no et puc gaudir,
esperant la nostra propera cita.
Sempre t'animaré amb pluja, fred o vent.
Mai caminaràs sol
Jo t'estimo molt Espanyol!

@xavidifranco77

Quan em sento sol,
l'ànima buida, punxada de dol,
un pensament em ve el cap,
que m'omple de joia, per descomptat,
tornar-te a veure, tornar-te a gaudir,
potser riurem, potser hem de patir,
aixequem el cor, cor blanc i blau,
ara i sempre, fort, com una allau!

Concurs de relats

Categoría Infantil

Fins a 10 anys

Guanyador

De central a central

Pere Calvet Tejera

Hola. Sóc un periquito de deu anys de les terres de ponent. La meva història comença l'estiu del 2016, més concretament a l'agost, quan arriba a l'Espanyol un tros de perico anomenat David López. És un jugador que m'agrada molt per la seva lluita al camp i perquè va molt bé fent rematades de cap. Però per sobre de tot m'identifico molt perquè estima els colors blanc-i-blau.

Amb el pas de les temporades en David va endarrerir la seva posició fent de central, la mateixa demarcació que ocupava jo a l'equip de la meva ciutat i això fa que encara m'agradi més el nostre "capi". Quan vaig a l'estadi gaudeixo molt de veure'l jugar i com defensa als rivals. I si marca un gol de cap me n'alegro molt, és la seva especialitat.

El 13 de maig de 2018, coincidint amb un Espanyol 4 Màlaga 1, vaig anar a l'estadi a presenciar l'últim partit de lliga com a locals i m'ho vaig passar molt bé. En acabar el partit m'esperava una gran sorpresa: vaig conèixer en persona al David López. El cor em bategava molt ràpid i més quan es va apropar al meu costat per signar-me la samarreta. Vaig fer-me diverses fotos amb ell i també em va signar una cromo de la liga "Adrenalyn". Aquest cromo no el canviareï mai.

A casa som de l'Espanyol, som de David López.

Categoría Adult

A partir de 17 años

Guanyador

La Periquíada

Jaume Pérez Massó

ACTE ÚNIC. ESCENA ÚNICA.

(L'escenari és fosc. Tota la sala del teatre està en la més completa foscor. Des de darrere del públic, unes passes retronen. Entra per platea el PERICO, un ésser mitològic meitat humà i meitat ocell.)

PERICO: On soc? Estic perdut! Per què he estat tan cabut
d'anar obstinat per on no va jamai ningú?
Cap on hauré d'anar? Allà? Ca, allà? No ho sé.
Envant seria en va, car rere meu es perd.
No veig aquest indret, tampoc no sé qui soc.
Tot sol en un lloc fosc. Ai las! Moro de por.

VEU: No ets pas sol, benvolgut. Et saludo, mortal.

PERICO: Mes com? Qui ets? Qui em parla? No veig ningú a prop.

(En parlar el segon cop, s'il·luminarà amb un feix de llum la veu desconeguda, que apareixerà al centre de l'escenari sobre una escalinata. La resta de l'escenari i de platea continuarà fosc.)

VEU: Soc Atena, d'ulls d'òliba. De saviesa i la guerra
soc deessa immortal. Protegeixo qui erra
i refaig del tort riu el cabal.

(S'il·luminarà mentre parlen les figures femenines del cor de MUSES, situades a banda i banda de l'escenari. Quan deixen de parlar, deixaran de ser il·luminades.)

MUSES: Oh, mortal, tos gemecs han estat ben oïts.
No pateixis gens més, car ajuda tindràs.
De la dea rebràs els bons mots beneïts
i el sender de bell nou descobrir reeixiràs.

PERICO: Mercès, oh bona dea. A casa vull tornar,
mes, com l'ardit Ulisses, ben lluny me'n dec trobar.
Cap on cal fer per veure a ca meva el roig sol?

ATENA: Si endavant vols anar, cal enrere albirar.

PERICO: Enrere? Rere meu només hi ha obscuritat.

ATENA: Car tu mires errat. No amb els ulls cal mirar,
ans el cor has d'emprar.

PERICO: El cor? Que n'és, d'estrany.

Mes no és pas parany. Faré cas del que dius.
Si tanco bé els ulls i enrere albiro altiu,
puc veure avior gloriosa, mes poc en duc al niu.

ATENA: El passat és antic, i molt vell el record,
mes fa poc que també moments èpics visqueres.

PERICO: Ben bé que tens raó! Però mon cap és sord
i sembla que, el record, només tu el veieres.

(Mentre ATENA parla, lentament un focus il·luminarà el PERICO fins a tenir una llum tèbia. El PERICO s'aproparà a poc a poc a l'escenari, però encara no deixarà platea.)

ATENA: No recordes creuar tota Ibèria i guanyar?
Quatre voltes pujares dalt del cim del reial.
De les mans del vell rei el trofeu argentat
entre grans i llargs cants ta família alçà.
La primera vegada a València fou nada.
Dos a u derrotares el Reial de Madrid
al partit recordat per la pluja i l'aiguada,
i dat i beneït ja fou doncs el partit.
De segona la volta a Madrid bé fou mòlta.
Tres a dos i vençut de bell nou el Reial.
Un bon nom conrear començaves a Copa.
Qui ho diria? A l'elit, hi entraves amb força.
Tercer cop i aixecares ben i ben alt el vol.
Un gran nombre d'anyades de transcorrer calgué
i contra un bon Atlètic tot València gaudí
d'un daurat centenari coronat amb llorer

mercès d'un dos a u obra d'un murri ardit.
El quart i últim dels cops a Madrid ben lluït,
de tots el favorit, Saragossa, dissot,
no vencé qui en fou el ben just campió.
Quatre a u i acabà amb bon fi el partit.

PERICO: Quan parles fas que el cor reneixi esplendorós.

ATENA: Això és perquè mai no havia estat fos.

MUSES: Oh, mortal! Dona gràcies a la dea Atenea.

Et fa llum on no hi veus. Oh, i gràcies als déus!
Moltes gràcies et dem, oh, Atena immortal.
Ja el Perico a ca seva pot tornar, ara hi veu clar!

PERICO: Mercès de tot mon cor, gran dea d'ulls brillants.

ATENA: No es mereixen, bon noi, mes encara no és tot.

Si avançar és el que vols, cal tenir ben present
no només les victòries. Per tornar a alçar el vol,
de desfetes també et caldrà ser sapient.

(Mentre ATENA parla, el PERICO pujarà de mica en mica a l'escenari i quedarà més il·luminat.)

Que recordes anar per la terra on Zeus,
convertit en brau bou, s'endugué de manlleu
la bonica princesa dita Europa, d'ulls amples?
En la terra d'aquells que són grans entre els déus,
dues voltes a fi de trajecte arribares.
La primera vegada, de Germània el blau cel
bo i tocant, el martell del déu Thor colpejà.
No pogué ni una fada treure el pes del gran vel
imposant que ni un bes fer-li no et deixà pas.
L'últim cop, a cals pictes, a Tartessos rival
enfrontat com Orfeu per Eurídice, ai las!
Sens ferida a l'orgull ni tampoc a la vida,
amb les mans sens trofeu a vell port tu partires.

PERICO: Oh, bona llum divina, tu ets ma salvadora!

Els temps passats ma ment del tot ja rememora.
Ja sé d'on so vingut. L'indret ja m'és sabut!

ATENA: Puix que saps ben bé on ets, i la por t'és fugida,
ja podràs bé saber on anar t'és calgut.

PERICO: Envant! Cal sempre anar completament envant!

ATENA: Endavant, doncs, serà.

(*ATENA, encara a l'escalinata, alça els braços i il·lumina tot l'escenari. Es fan visibles quatre columnes gregues, dues a l'esquerra i dues a la dreta. Des de l'esquerra: la primera està caiguda; la segona només té la base i la meitat de la columna rectes; la tercera, ja a la dreta, està recta, però molt desgastada i li falta el capitell; la quarta està en perfecte estat. L'escalinata on és ATENA es descobreix majestuosa. El fons, però, continua fosc.*)

MUSES: Al·leluia!

ATENA: Mes lluny no arribaràs si no contemples pas

eixa gent que ha volgut caminar de tu ans.

Qui els caiguts no respecta és ben bé un il·lus.

Qui al bon llarg caminoi els venera és cofoi.

MUSES: Donem glòria als herois!

PERICO: En Pitus Prat marcà el gol primer en Lliga.

El gran porter Zamora posà nom a la copa.

En Marañón en gols és qui més gran se'l veu.

N'kono i Kameni són pare i fill al camp.

Que el bestiari meu ple d'éssers mítics siga:

el bon tigre Arcas és qui més rugí amb força,

el gran danès soberg llunyà sender ell feu,

i als cinc dofins i als tres taurons pertany el mar.

Mes no només història els homes fan aquí,

puix que en igual de glòria les dones fan camí.

A Lliga i a la Copa, a còpia de trofeus

i d'un bon joc daurat ens han fet molt gaudir.

De Lligues, una n'és; de Copes, en són sis.

N'hi ha encara més que les que abans he dit.

D'igual manera cal fer un altre pedestal

per a qui a l'ombra ha fet més llum que sos germans.

Contra Oroquieta fou el primer dels molts cops,

i poc trigà perquè el Málaga cedís.

Amb tres a zero i després un quatre a dos,

ja l'Espanyol renom aconseguí bastir.

Guanyant un bon triplet, contra un gran Lagunak,
calgueren els penals en un partit d'empat.

El Prainsa Saragossa no reeixí guanyar
la quarta volta al camp davant Perica audaç.
Un dos a dos primer i un cinc a u després,
i ja tercera i quarta tinguérem tots al sac.

Del Rayo Vallecano i Athletic Club per fi,
coratge al cor lluitant, i obrint ben bé les ales,
un tres a u primer, d'un dos a u seguit,
cinquena pus sisena ja foren ben nostrades.

I als combatents tornant, caldrà doncs recordar:
primera capitana fou Elsa Fraganillo,
i Titi Camuñez, primera a marcar.

Les grans Dolors Ribalta i la Lara Rabal,
Boquete i Adriana i Míriam i Paloma
seran ben recordades per l'esplendor que ens donen.

I no em puc pas deixar les altres seccions
que s'han fet un gran nom en vòlei i hoquei,
en rugbi i basquetbol, ciclisme i handbol,
i d'altres que importants d'igual manera són.

ATENA: Has fet gala i impressió dels motius per què
de ma ajuda i de glòria un bon digne jo et sé.

PERICO: Només em penedeixo de no poder tot dir,
però la llista és llarga, no et vull pas mentir.

ATENA: Oh, valent laietà, l'ilerget dit Indíbil
i Mandoni, el germà, et veurien cabdill.
I molt savi tu ets, coneixent bé ta història.
Tant de bo el desori, el defugi, ton fill.

PERICO: Mil gràcies, oh, gran dea. Talment procuraré
la teva veu seguir i un futur clar fer.

ATENA: Ara saps el passat, i el present ja veus bé.
Mes anar on vols digues, i el camí et mostraré.

PERICO: Ho veig ja tot ben clar. No em puc pas fer enrere.
Amb una història així, només al cim puc ser.
Jo sé que en soc capaç, només m'he d'esforçar

i així el meu passat de nou podré honrar.
L'Olimp em cal pujar, no em pot pas ser feréstec.
De bona sort la cerca uns mil senders faré
i, quan al cim seré, mon pas haurà alçat
camins i nous futurs a qui em ve darrere.

ATENA: Doncs així ha de ser.

(ATENA torna a moure els braços i, darrere, el fons s'esclareix. Es veu, ben il·luminat, el mont Olimp nevat, amb un cim imponent de color blanc sobre un cel ben blau, només intercalat per uns llargs i primos núvols blancs.)

MUSES: Al final, tant patir, el Perico ha sortit
del tan fosc laberint on s'estava podrint.
Ara mira endavant, cap a un nou jorn brillant,
on la joia i el cant ben presents hi seran.

PERICO: El mont Olimp! Per fi!

ATENA: No esperis i ves-hi.

PERICO: Mercès, deessa Atena, la bona aconsellant.

MUSES: Bon viatge, Perico! Mes serà fatigant.

Ves amb compte i recorda. Sols el cim tu pots fer.
Mira sempre endarrere i hi veuràs endavant.
Digne de ton passat tornaràs, doncs, a ser.

PERICO: Hi vaig! (Comença a pujar l'escalinata, però s'atura.)

Però, sabent i tot qui soc, d'on vinc i on vaig,
jo no puc pas saber amb qui camí faré.
Amb vostre ajut tothora que jo comptar podré?

ATENA: Has d'aprendre a valer-te tu tot sol sens ajut.

(Estenent-li la mà i ajudant-lo a pujar.)
Mes si mai et sents sol, tingues sempre present
que per tu anirem a on és menester.

MUSES: I nosaltres també, bon Perico viatger!

Emperò soles no, ta família també.

AFICIONATS: (off) «Ànims, Perico!», «Endavant! Força, màgic Espanyol!», «Som-hi, Perico!»
«Visca l'Espanyol!», «Estem amb tu, Perico!».

PERICO: Mercès us dic de veres. Em sento envalentit

per fer envant camí. Ans era ben marcit,
mes ja no soc el que era. Ja cal que tregui pit
i emprengui el vol aquí per retornar al bell lloc
d'on no haguí d'haver jamai —mes mai!— sortit.
Ja sé on he d'anar, i si mai em veig sol
o enmig de la foscor, sé, doncs, que puc comptar
amb vostre ajut diví i amb tot l'escalf d'amics.
Adeu, i si veieu el cel espurnejar,
sabreu que mon destí per fi és arribat.
No cal que esperi més, me n'hi vaig ja de nou
i quan al cim seré, amb força cridaré:
«Jo t'estimo, Espanyol!».

*(El PERICO encara els últims esglaons de l'escalinata, obre les ales i alça el vol cap al mont Olimp.
Tot seguit, fos a negre. Fi de l'obra teatral en forma de poema èpic.)*

Josep Casanellas Casanovas

Una tarda de diumenge, no és un dia qualsevol. S'han obert les portes de l'estadi i els aficionats/des, socis/ies, invitats/des van entrant, encuriosits i expectants ocupen els seus seients i emplen els graderies.

Avui gairebé segur que quedaran pocs seients buits.

Avui tot és diferent, l'ambient, la predisposició de cadascun/a, és viu una alegria interior i s'està a l'aguait de com anirà tot plegat.

El camp llueix més que mai, l'han engalanat amb elements propis per l'ocasió. La gespa, immaculada, acabada de regar, desprèn la flaire d'un prat moments després d'una suau pluja de primavera. El cel és net i el sol brilla més que mai.

En una de les quatre boques situades als vèrtex del camp, a peu de gespa, un grup d'homes i dones, de diferents edats, resten a l'espera d'un senyal. Abillats per l'ocasió (pantaló curt de color negre i samarretes blanques, vermelles o blaves). Els seus rostres, uns més que altres, denoten un estat de nervis important. Pel seu cap mil i una sensacions. Es creuen mirades de complicitat i per esperonar-se es colpegen les mans els uns amb els uns als altres tot desitjant-se sort.

De tant en tant, en aquest anar i venir, en aquest no parar quiets s'apropen fins on els està permès per visualitzar com es van omplint les grades, tal com faria un actor des de darrere el teló abans de l'estrena de l'obra. Arriba l'hora de la veritat, l'hora de l'estrena.

Poseu-vos tots en ordre tal com havíem assajat, diu una veu clara i potent que posa en alerta a la gent. Segueix: a les primeres notes de l'himne i atents al meu senyal, sortirem a la gespa i ens col·locarem als llocs convinguts.

Sensació, emoció, indescriptible! Les gairebé quaranta mil persones ens estan mirant, aplaudint, victorejant. Mai a la vida, de ben segur, ho podrem tornar a viure. Tal com si fossim els jugadors trepitgem el camp, entre el cant de l'himne i els aplaudiments del públic. La samarreta no toca la pell, les cames fan figa i un cert tremolor acompaña els moviments. Acaba l'himne i comencen les peces musicals que vesteixen les coreografies que realitzen el nombrós grup de voluntaris. És el moment més àlgid, sens dubte un moment molt important, son uns fets i una data que quedarà marcada a la història del Club i de la família periquita. Va ser la inauguració del nou estadi de Cornellà/El Prat. Va ser una tarda de diumenge.

El vespre d'aquell diumenge.

Un xiulet ha posat el punt i final al partit inaugural i als actes amb un castell de focs. Les graderies es van buidant. Cares de satisfacció, rialles. El públic es dona pressa per sortir, es tard. Com si es tractés d'una taca d'oli que es va escampant amb un seguit de reguerols de gent que van en diferents direccions a la recerca del seus destins, mica en mica es van esprimatxant fins a desaparèixer.

A casa, en silenci, la ment visualitza aquella tarda/vespre. El cor descansa de les emocions viscudes, el cos es relaxa en la major de les satisfaccions.

I tot això, perquè? En resposta a aquesta pregunta em ve a la memòria la que em va fer un vailet, fill d'una família del tot blau i grana, va dir: Havent-hi un club a Catalunya com el Barça, com que ets de l'Espanyol?

Feta des de la innocència em genera aquesta auto reflexió:

Perquè som un Club que va néixer i viu, des de fa 122 anys, aquí, a la nostra terra, Catalunya.

Perquè tinc la pell fina quan sento determinades manifestacions, poc o molt grolleres, de menyspreu o directament de malt gust i falta de respecte.

Perquè els dies de partit el meu estat nerviós és més susceptible i s'altera fins que aquest no acaba. A més i en funció de com s'ha jugat i del resultat tindre un demà més agradable i feliç o bé seran uns dies de "merda".

Perquè quan segueixo l'himne que sona a l'estadi arriba un moment que se'm fa un nus a la gola i no puc continuar.

Perquè, en molts partits, quan la pilota entra a la porteria contraria salto del seient, aixeco els braços i deixo anar una forta exclamació buscant la complicitat dels meus veïns de filera per fer una picada de mans o potser, inclús, una abraçada.

Perquè quan aquest sentiment contingut esclata de cop, allibero la tensió i em fa volar el cos.

Perquè tots aquests sentiments, sensacions són per una entitat, un Club, un grup de persones alienes però unides per uns colors, un escut.

Perquè hem plorat, hem rigut, ens hem emprenyat per un mal partit. Per una manca d'actitud dels jugadors.

Perquè les sensacions són diferents en cada partit. L'adrenalina canvia en funció de la situació i el moment, també el crit d'ànim.

Perquè sentir, manifestar totes aquestes sensacions que hom te dintre seu resulta molt complicat d'explicar, de fer entendre a aquelles persones que no veuen més enllà de la "majoria absoluta" o són agnòstiques del món de la pilota.

Perquè, aquests sentiments, es tenen o no. Jo els tinc!

En vida estimem a la dona amb qui compartim la vida o part d'ella. Ens van tremolar les cames, potser, amb la primera cita. Ens va bategar el cor amb més intensitat i vam sentir un pessigolleig a l'estomac amb el primer petó.

Vam plorar/saltar d'alegria al veure néixer els fills als qui estimem i patim pel que esdevé a la seva vida.

Sentim afecte pels pares, germans, família i amics.

Sentiments que el natural i inexorable pas del temps fa que tinguem integrats dins nostre i, mica a mica, es vagin diluint.

Aquests sentiments es tenen o no. Jo els tinc!

Perquè sou la força d'un sentiment, perquè jo t'estimo, Espanyol.

Els herois de veritat

Albert Flotats Calafell

Després de l'abisme del descens, no quedava altra opció que aromangar-se de valent i posar tota la carn a la graella per tornar a la categoria que el club mereix. I per sort, va sortir tot bé. I tant el nou cos tècnic com els jugadors van complir amb l'únic objectiu de recuperar la categoria perduda un any abans. I ho van fer sense l'alè de l'afició, que encara restava a les seves llars per culpa de la Covid-19. Més que una gran alegria, va ser un gran alleujament. Era sí o sí, no hi havia termes mitjós.

I en la tornada a primera divisió, s'ha tornat a enrairir el clima. Tot i fer una primera volta més que acceptable, l'equip s'ha anat desinflant mica en mica i ha assolit l'objectiu de la permanència amb mésombres que llums. El joc de l'equip no ha engrescat gens l'afició i la imatge donada en molts partits, ha distat molt del que l'afeccionat periquito mínimament demana. I no és molt, senzillament deixar-se la pell a cada jugada i coratge. Amb tot, s'ha acabat fent fora el cos tècnic (director esportiu inclòs) i s'està tornant a redefinir què volem ser i cap on volem anar... tindrà feina la nova cúpula! I esperem que amb encerts!

Com veieu, passen els jugadors, els tècnics, els directius... uns amb més glòria que altres. Però el club roman i hi és per damunt de tots ells. No hi ha ningú imprescindible. El club el construïm conjuntament. I heus aquí on volia arribar. Tots/es hem tingut ídols, referents, mites. Personalment, he crescut amb el noi de Santa Coloma de Gramenet fent gols i donant-ho tot cada diumenge i com no idolatrar-lo! Mite i història del club. I tants altres: Jarque, Pochettino, Coro...

Però sabeu què? Com he dit abans, penso que tots aquests no són els herois de veritat. Els de veritat, els reals de carn i ossos que fan el club gran i l'ajuden a viure en plenitud són la seva gent, els afeccionats de carrer. Els qui de ben petits defensen la causa blanc-i-blava a les escoles sent uns autèntics irreductibles del sentiment periquito. Els qui de més grans a la feina, fan absolutament el mateix.

Els penyistes que dediquen cos i ànima per a que els autocars vagin ben plens cada partit cap a l'estadi. I que no paren de fer barrinar el seu cap per organitzar actes per difondre i continuar estenen els nostres colors.

Els 15000 que, passi el que passi i faci el temps que faci, mai fallen a l'estadi.

Els qui viatgen a l'altra punta de món i despleguen banderes i bufandes amb els nostres colors.

I expliquen que a Barcelona i Catalunya, hi ha un altre club i una altra manera de ser i pensar.

Els qui escriuen, parlen, encomanen i fan viure el nostre club diàriament. Els qui senten tot això. Meravellosa minoria, sentiment indestructible. Tots aquests són els herois del club. Els

qui des de l'ombra i l'anonimat, i moltes vegades invertint molt de temps i diners, es dediquen a que la flama de l'Espanyol continuï ben viva.

Jugadors, entrenadors, directius i presidents són molt importants, però el veritable motor per a que tot això funcioni i tiri endavant, és sens dubte l'afeccionat de carrer, els veritables herois. Per això, quan el Sr. Mao, recentment va exposar que té com a objectiu apropar el club a la seva gent, penso que és una intenció important, imprescindible. Perquè la gent sempre hi ha estat i hi serà, malgrat la situació esportiva i econòmica. Als fets em remeto, quan més ens ha necessitat, sempre hi hem estat. Però s'ha de cuidar i mimar, perquè la desafecció i la pèrdua d'interès perquè es segueixi mantenint viva aquesta flama, seria molt perillós.

Des d'aquestes humils línies, animo doncs a valorar-ho i a tenir ben present la resposta a la pregunta: per què tira endavant aquesta institució i de la manera que ho fa? Pels seus veritables herois. Sigueu-ne conscients i actueu en conseqüència.

Records de Sarrià

Lluís Font Bruguera

No puc dir el meu nom per raó de què és un concurs, però vaig néixer “perico”, he viscut “perico”, i moriré “perico” tot i que he vist el futbol per tota Catalunya. Per a mi l’Espanyol és un sentiment que va de la mà del camp de la carretera de Sarrià. Allí vaig viure els moments més importants de la meva vida, futbolísticament parlant, i vaig comprovar que ser del Espanyol és una forma de viure. Desgraciadament, he de parlar en passat ja que el camp de Sarrià ja no existeix. No explicaré les dades ni les dates, per això ja hi ha llibres de Historia, el que vull expressar són els meus sentiments, cap i a la fi l’Espanyol es això:

“La Força d'un sentiment” .

El 6 de maig de 1962 el nostre equip va deixar de ser “històric” i va baixar a segona divisió per primera vegada. Jo tenia quinze anys i escoltant-ho per la ràdio vaig plorar com una Magdalena. A la temporada 62-63a la Lliga de Segona i quan faltaven tres partits per acabar el Campionat ,el 7 d’Abril de 1963 ens va visitar el Pontevedra que ens disputava el primer lloc, si guanyàvem podíem posar-nos primers i ascendir directament. Només el primer pujava de forma automàtica i el segon jugava la promoció d’ascens. Aquell partit va ser el primer dia que vaig anar a Sarrià, acompanyat del meu pare. Vam arribar amb sensació d’eufòria i d’optimisme, l’ambient al carrer i a dins el camp era impressionant. Jo em vaig afegir a la convicció de guanyar i pujar a primera, els meus sentiments eren de confiança absoluta . Recordo que abans de començar el partit una colla d’afeccionats van donar la volta al camp tot portant una gran pancarta que deia:

“CONTRA VIENTO Y MAREA EL ESPAÑOL A PRIMERA”

Em vaig encomanar de la fe i l’alegria d’aquella gent i fins i tot em vaig emocionar, abraçant-me al meu pare, al veure la confiança d’aquella afecció tant fidel als nostres colors. No us explicaré el partit, que va començar molt bé i va acabar molt malament, en acabar, els sentiments van ser de pena, tristesa i frustració i varem arribar a casa amb un disgust monumental. Per sort, després d’una disputada i polèmica promoció d’ascens a Primera i gràcies a un gol del Idígoras en el partit de desempatat vam tornar al lloc que ens correspon, a Primera.

Els anys següents vaig acudir regularment a Sarrià a animar el meu equip amb tota la meva colla, He vist de tot però recordo especialment les victòries davant dels altres de la ciutat, del Reial Madrid, del At. de Bilbao.Especialment recordo un darrer partit de Lliga contra el València ,que es jugava el primer lloc de la Lliga, només havia de guanyar o empatar. Els altres aspirants eren el At. De Madrid i el F.C. Barcelona que s'enfrontaven a l'antic Metropolitano, si el València perdia el que guanyés dels dos quedava campió, l'empat no els hi servia de res. El nostre equip va complir el seu deure i va guanyar per 1 a 0, els altres en acabar el nostre partit estaven empatant i durant més de 5 minuts els jugadors valencians i el seu entrenador, el gran Alfredo di Stefano van seguir el final des del centre de camp amb un ràdio transistor. El partit de Madrid va acabar amb empata 1 a 1 i els valencians van donar la volta al camp enmig de la nostra esportiva ovació. Varem sortir del camp orgullosos de la nostra esportivitat i de veure l'alegria dels valencians que van aplaudir al públic i als seus contrincants que els vam felicitar pel Campionat. Aquell dia vaig veure part dels valors del Espanyol : honradesa, esportivitat, noblesa,modèstia i senyoriu. Altres bons records emocionants són la remuntada en front del Sporting de Lisboa a la Copa de Fires passant un 0 a 3 a un 4 a 3 en un últim quart d'hora de bogeria, ningú es va moure del camp. Després de casar-me i pujar a les meves filles en el sentiment espanyolista vaig tornar a Sarrià, però amb companys diferents, el meu pare, el Pepe, el barber, el carter i d'altres grans pericos. Calculo que al meu cotxe portava mes de 300 anys d'espanyolisme, quants records vaig compartir amb aquests grans amics que a poc a poc ens han anant deixant. Estic segur que des del Cel, continuen animant el nostre equip.

Els meus sentiments a Sarrià, entre d'altres, han sigut :

Alegria, en les victòries.

Orgull, en el comportament del públic i els jugadors.

Satisfacció, davant del'esforç.

Tristor, en les derrotes.

Èxtasis, en el bon joc, tant individual com col·lectiu.

Companyonia, amb els meus amics.

Amistat, amb tots els que he conegut a Sarrià.

Humilitat, per la modèstia del Club.

Respecte, pels socis veterans.

Vull destacar que al Espanyol hi han jugat molts dels millors jugadors de futbol del món :

Ricard Zamora, el Diví, reconegut com a millor porter del mon.

Josep Parra, el millor defensa central del mundial del Brasil del any 1950.

Josep Vicente, el Grapas. Grandíssim porter.

Alfredo di Stefano un dels tres millors futbolistes de la historia

Ladislau Kubalaun dels millors davanters del seu temps.

A Sarrià hem vist el millor futbol del món, només cal recordar el Mundial de 1982. La UEFA 1987-1988 i la del 2005-2006.

No parlem ja de jugadors de la casa com ara Marcet, Llimós, Bartolí, Arcas ,Mauri, Camps, Marcial, José Maria,Amiano,Dani Solsona, Carmelo Amas, Josep Anton Ramos,Canito,Ernesto Valverde, Miquel Soler, Lauridsen, N'Kono, Tamudo i molts d'altres quina llàstima que per la nostre permanent i precària economia van haver de ser moltes vegades malvenuts i tots sabem que la majoria van anar a parar als especuladors de l'altra banda de la Diagonal.

Per acabar aquests records vull explicar l'últim partit a Sarrià. Va ser la darrera jornada de la Lliga 1996-1997, contra el València el dia 21 de Juny de 1997, el dia del Sant del meu pare i el meu. A casa teníem convidats a sopar, família i amics, però jo vaig anar al camp, i es van haver d'esperar a què tornès del partit, amb el consol de la victòria del Espanyol per 3 gols a 2 i la immensa tristesa d'haver viscut el darrer partit en aquell magnífic camp de Sarrià emblema del millor futbol de la meva estimada Catalunya. Aquell dia en arribar a casa i veure la família i, especialment al meu pare no vaig poder expressar-me millor que plorant com una criatura. Tot i així no em vaig quedar sense regal el dia del meu Sant, **vaig sortir del camp amb la convicció de què l'Espanyol és etern i mai desapareixerà mentre hi hagi quest gran esport que anomenem**

FUTBOL

Vilassar de Mar, a 1 de maig del 2022

El Infarto

David Iranzo Aranda

..... ¡Hacía dos años que no iba a la cancha el viejo ese! Y no era sólo que él no quería ir, sino que el médico y, por supuesto, la familia, le tenían terminantemente prohibido ir, lógicamente. No sé si no le prohibían incluso escuchar los partidos por radio, no sé si no se lo prohibían, para que no le pateara el bolo, porque parece que el viejo escuchaba un pedo demasiado fuerte y se moría, tan jodido andaba. Vos le hacías ¡Uh! en la cara y el viejo partía....

Extracto de “19 de diciembre de 1971”, relato de Roberto Fontanarrosa incluido en *Nada de otro y mundo y otros cuentos*. Ediciones de la Flor, 1988

Unos días antes empecé anotar ciertas molestias en el tórax, así como cierta dificultad al respirar, pero le resté trascendencia.

El hecho de tener diagnosticado COVID persistente hizo que a ese malestar no le diese la importancia que realmente acabó teniendo.

Además, el fin de semana estaba a las puertas. Un fin de semana sin liga de fútbol, por compromisos de la selección, por lo que podría centrarme en la celebración del cumpleaños de mi mujer y no pensar por unas horas en el RCDE, como hubiera pasado cualquier otro fin de semana.

El destino elegido fue Palamós. A Ana le encantaba y a mí me pareció bien, de hecho, me hizo hasta gracia ya que no pisaba la bonita localidad costera desde marzo del 94 cuando, con 21 años recién cumplidos, asistí al partido que enfrentó al Palamós CF con el RCDE. Fue en segunda división, ya que el equipo que entrenaba Camacho iba lanzado hacia el ascenso, aunque, ese día, nos tragamos un insulso empate a cero. Palamós fue blanquiazul por un día, ya que los pericos nos desplazamos masivamente.

27 años después volvía allí y el destino quiso que aparcáramos justo al lado del Nou Estadi Municipal. Al bajar del coche, no pude evitar sonreír.

- ¿Cariño, por qué sonrías?

-Por nada, cielo, me ha venido un recuerdo a la cabeza, de un partido que vi en este campo, hace la tira de años...

Mi mujer no ahondó en el tema, no era futbolera. Casi mejor, pensé, porque el recuerdo que emergió en mi cabeza era más bien del post partido, dónde se produjeron varias escaramuzas entre la afición perica más joven y las fuerzas de seguridad, justo en el descampado dónde acabábamos de aparcar. Eran los años de “Irreductibles”. Ese día nos tocó correr delante de la

policía, pero la sangre finalmente no llegó al río. Adrenalina al doscientos por cien, una anécdota más que contar y vuelta a Barcelona.

El fin de semana de celebración transcurrió de la mejor manera posible. Los 51 de mi esposa había que celebrarlos como se merecía, más si cabe, si se tenía en cuenta que la celebración de su 50 cumpleaños, en septiembre del año anterior, tuvimos que posponerla por estar toda la familia con COVID. Esa maldita lacra que me dejó secuelas que todavía arrastraba, doce meses después.

Fiel a mi costumbre, el domingo, antes de desayunaren la cafetería del hotel y emprender el regreso a Barcelona, me bajé a pasear un rato por la playa mientras Ana aún dormía. La cena se había alargado e incluso nos habíamos tomado una copa en una de las terrazas del puerto, por lo que nos acostamos tarde.

Durante el paseo, ya noté que esas molestias que habían empezado dos días antes se estaban haciendo más continuas y ganaban en intensidad. Incluso me obligaron a parar un par de veces y coger aire ya que me costaba respirar y me fatigaba más de la cuenta.

Al llegar al hotel se lo comenté a mi mujer, y decidimos agilizar el registro de salida para volver antes a la ciudad condal.

-Si te parece, pasamos por la clínica Quirón antes de ir a casa, no acabo de estar bien...

-Tranquilo cariño, desayunamos, pagamos y vamos volviendo poco a poco. Si hace falta conduzco yo.

No eran ni las doce cuando dejamos el Hotel, y fuimos hacia el coche del que nos separaban apenas unos 500 metros.

La intensidad de las molestias en el pecho crecía, empecé a notar un sudor frío fuera de lo común, aunque hacia calor, y un dolor intensísimo me empezó a brotar en el brazo izquierdo. Ana cogió la maleta para que yo no cargara con más peso del necesario. Su rostro denotaba una preocupación que iba en aumento al ver mi dificultad para caminar.

- ¿Puedes? ¿Paramos un rato? No tienes buena cara...

Yo no podía ni hablar, algo no iba bien. Nunca había sentido esa sensación de debilidad física, dolor, indefensión y miedo al mismo tiempo.

Ana reaccionó cuando vio en una intersección, dos calles antes de llegar al coche, un cartel con la leyenda: Hospital de Palamós 200m.Y no se lo pensó dos veces.

-Vamos al hospital, pero ya.

Ni le contesté, no tenía fuerzas, sólo asentí.

Esos 200 metros fueron los peores de mi vida, pensaba que nunca se acababan, recorrerlos me supuso un verdadero suplicio.

A veinte metros de la entrada de Urgencias, mi mujer me vio en tal estado que me dijo, más bien, me ordenó, que fuera delante con la tarjeta sanitaria, quedándose rezagada unos pasos atrás.

Entré en urgencias con la tarjeta en la mano. Y sólo alcancé a decir:

-¡¡Me duele el pecho, me duele el pecho!!

Al pasar la puerta del triaje dónde me enviaron, mi vida se apagó, y caí en la oscuridad...

Desperté, aturdido, una media hora después, rodeado de enfermeros y médicos en un trasiego constante de idas y venidas. Lo primero que vi fue una intensa luz blanca en el techo, después la camiseta que me había regalado mi mejor amigo Juanito, cortada a tijeretazo limpio, varios cables que me monitorizaban y me conectaban a una pantalla y la desagradable sensación de haberme orinado encima.

- ¿Cómo te llamas, sabes dónde estás?, me preguntó uno de los médicos.

-...me llamo David, no sé dónde estoy..., creo recordar que contesté, sin saber muy bien qué me había pasado.

-Has sufrido un infarto, con dos paradas cardiorrespiratorias, te llevamos a Girona, aquí no hay unidad de cateterismo. Tenemos que ver qué ha pasado, el peligro aún no ha remitido, pero has recuperado el conocimiento, eso es importante.

-... y mi mujer, y mi mujer? -Era lo único que alcancé a preguntar, aparte de pensar, una y otra vez, como en bucle, en mis hijos y mi familia.

-Ahora la verás un momento, pero no podrá estar contigo en el traslado.

Pude ver a Ana antes de subir a la ambulancia. Sólo acerté a susurrarle un débil "*te quiero*" y, eso sí, percitarde de su cara de angustia y pánico. Solo ella sabe lo que pasó desde que atravesé esa puerta de urgencias y empezó a oír gritos, señales de alarma y percibir mucho movimiento, En ese instante, ya intuyó que todo aquello era por mí, pero no le dijeron nada hasta un tiempo después. Una espera horrible, indescriptible si no la vives en primera persona, como le tocó vivirla a ella.

Pero la moneda se decantó para el lado de la vida... Salió cara, y la cara grabada en esa moneda era la mía....

Acababa de volver a nacer en Palamós, a mis 48 años, el 5 de septiembre de 2021, festividad de San Quinto de Capua.

Del periodo onírico en el que caí desde que sufrí la primera parada cardiaca sólo recuerdo vagamente soñar con algo relacionado con mi lugar de veraneo, un pequeño pueblo de Teruel. No vi luces al final del túnel, ni ángeles con alas ni nada por el estilo.

La intervención en el Hospital Doctor Trueta de Girona fue un éxito, me limpiaron la arteria obstruida y me pusieron un stent.

Sonréí por primera vez cuando me colocaron la pulsera identificativa de Hospital para llevarme a la habitación en la UCI. Era blanquiazul. Así se lo dije a la enfermera que me la puso, que resultó ser periquita y con pedigrí, ya que su abuelo fue presidente de una penya blanc-i-blava de una población de Girona, no recuerdo cual, según me dijo ella. El destino tiene estas carambolas.

Esa pulsera la conservo. Una parte la dividí en tres trozos que llevan cada uno de mis tres hijos en la funda de sus móviles, la otra me sirve de punto de lectura, y de recuerdo perenne de lo que pudo haber sido, y por suerte, no fue.

Han pasado ocho meses desde entonces y ya estoy bien. El tratamiento ha sido exigente: dieta, medicación, ejercicio y, sobre todo, no alterarse con nada que te pueda producir estrés o ansiedad. Y en este punto, vuelve a entrar mi pasión blanquiazul, ya que, por prescripción médica, me han prohibido ver en directo, ni ver por tv ni oír por radio, los partidos de nuestro equipo. Cuando acaban, miro el resultado en el móvil y ya está, me alegra o me cabreo (más de lo segundo que de lo primero) pero en diferido y sin sobresaltos.

Recordando los partidos de este año contra nuestro rival barcelonés, contra el Atlético de Madrid o contra Betis, Real Sociedad o Cádiz, por poner varios ejemplos, con goles, a favor y en contra- los menos-, en los descuentos, creo que ha sido una buena decisión. Mi maltrecho corazón no resistiría semejante carrusel de emociones.

Cuántas veces me he acordado de aquellas noticias que escuchas alguna vez del tipo “muere un aficionado en La Romareda o en El Sadar por un ataque de corazón”.

Noticias que antes observaba desde la distancia, sin pensar que eso me podría llegar a pasar a mí. Gracias a Dios, todos los campos tienen actualmente desfibriladores, aunque es una ruleta en la que nunca sabes si entrarás, y mejor no hacerlo, aun contando con presencia de instrumentos medicalizados cerca.

Sólo espero volver algún día al RCDE Stadium o a algún campo rival como suelo hacer una o dos veces por temporada, pero sé que deberé empezar con partidos intrascendentes en los que no haya nada en juego, cosa harto difícil, tratándose de nuestro club. Mi carné ha quedado impoluto por primera vez en casi treinta años, pero sigue en mi cartera, cual amuleto de la suerte. Me conformo con sentirlo ahí, a mi lado.

Y es en momentos como éstos, aunque suene a tópico, cuando ves que la familia siempre es lo primero: mujer, hijos, padres, hermanos, se llevan tus primeros pensamientos, pero, en mi caso, el RCDE también ha ocupado un lugar muy importante en este escalafón, que también incluye al resto de la familia, amigos o compañeros de trabajo o de grada.

Por eso somos, por definición, LA FAMILIA PERICA, con mayúsculas. Difícil de entender si no formas parte de ella.

Ese círculo, llámenle mágico-como también denominamos a nuestro equipo-,que se inició ese 26 de marzo de 1994 en aquel partido en el Nou Estadi Municipal se cerró, satisfactoriamente, el 5 de septiembre, otra vez en Palamós, la ciudad que me vio nacer por segunda vez...

Basado en una experiencia real de D., padre de familia, socio perico y peñista de ultramar.

..... ¡Más vale morirse así, hermano! Se murió saltando, feliz, abrazado a los muchachos, al aire libre, ¡con la alegría de haberle roto el orto a la lepra por el resto de los siglos! ¡Así se tenía que morir, que hasta lo envidio, hermano, te juro, lo envidio! ¡Porque si uno pudiera elegir la manera de morir, yo elijo ésa, hermano! Yo elijo ésa

Extracto de “19 de diciembre de 1971”, relato de Roberto Fontanarrosa incluido en *Nada de otro y mundo y otros cuentos*. Ediciones de la Flor,1988

Javier Lozano

Estoy segurísimo, aquel fue mi primer caso en esta ciudad. Mira mi mujer, dice que no con la cabeza pero no le hagas caso, ¡qué sabe ella! Puede que con la edad haya perdido facultades y me cueste recordar caras y lugares pero es imposible que lo olvide, aquel sin duda fue mi primer caso en Barcelona.

Es cierto que no recuerdo bien como llegaron hasta mí, si es que alguna vez lo supe, quizá alguien les informó que yo era un buen profesional, de provincias, incipiente, un joven policía retirado metido a detective que seguramente desconocería al personaje en cuestión. Qué más da, el caso es que llegaron hasta mí en el mismo momento que tras otra noche aciaga había decidido abandonar aquel lugar tan pequeño, húmedo y gris.

Llegué a la ciudad unas semanas antes para intentar hacerme con ella. Tras algunos embistes me di cuenta que no sería tarea fácil, con aprenderme la guía de la ciudad como hacían todos los taxistas que comenzaban seguramente no habría suficiente.

Debería recorrerla de punta a punta, cosa que hice en aquel tiempo. Así, me patee las calles desde las sucias aceras donde me hospedaba hasta aquellos barrios que gritaban su condición de zona alta.

Una vez en el despacho todo se confirmaba, comenzaron a entrar aquellos hombres imponentes en sus caros trajes y muy, muy nerviosos. Nerviosos sobretodo porqué en toda aquella reunión depararon más en los grandes ceniceros de cristal que en servidor. Lo veían como un caso fácil, un dinero tirado, malgastado, pero aun así les habían llegado rumores y tenían que cerciorarse de todo aquello antes de que llegara la prensa.

Lo primero que un servidor tenía que hacer, además de dejar de perderme por las calles de la ciudad, era meterme un poco en el ambiente, algo que desconocía completamente, casi tanto como la propia lengua autóctona.

Y por si esto fuera poco, además tenía que ver futbol.

No es que no supiera del “deporte rey”, al contrario, yo era un gran pivote organizador, de aquellos que repartían a izquierda y derecha, a babor y a estribor, ¡ay como la tocaba! La única pega de todo aquello es que yo odiaba el futbol.

Resulta que en un partido de solteros contra casados, o de solteros que se metían en la cama de algunos casados, de solteros contra casados que no querían estar casados, en fin, en un partido de costillada que organizaban en el cuerpo policial acabé ingresado con una fractura múltiple en una pierna, que acabó pagando la otra y la postre me obligó a retirarme y posteriormente a dedicarme a perseguir, investigar y hacer fotos a gente infiel para hacer

pasar un mal rato a clientes que me pagaban por ello. A mi mujer nunca le gustó que hiciera esto pero ya me conoció de vuelta.

Pero si, iba a ser un trabajo sencillo, estaba de acuerdo con aquellos tipos que apenas me estrecharon la mano con los dedos índice y anular amarillos.

Llegó un domingo donde por fin iba a tener el primer contacto visual con el personaje en cuestión. Aquellos directivos habían pensado que antes de verlo moverse en la vida nocturna tenía que verle correr por el campo y si fuera jugando bien, pues mucho mejor.

Aquel domingo salí temprano de la pensión, no sé si por precaución o por los ruidos de la policía en uno de los pisos de aquella mugrienta escalera, pero lo cierto es que salí con tiempo. Comí (todavía lo llamaba almorzar) en un bar familiar con mantel a cuadros y vino cabezón de aquel barrio enorme de manzanas perfectamente diseñadas y dando un paseo subí, no sin mirar la guía, hasta aquella céntrica calle, no muy lejos donde me había reunido con los accionistas indirectos de Philip Morris.

Unas calles antes de llegar al lugar que tenía marcado y cuyo dibujo era muy característico en la guía, se escuchaba un sonido diferente, un ir y venir de personas con mucha prisa. Casi todas tenían una bufanda de dos colores ataviadas en el cuello, algunos de ellos estiraban con prisa de la mano de zagalos imberbes que llevaban una bandera con un palo de madera cuadrado apoyado en el hombro.

Los colores eran blanco y azul, iba por el camino correcto sin duda.

Seguí a aquel río de personas apresuradas caminando entre edificios hasta que nos dimos de bruces con una caseta tremadamente colorida con bufandas y banderas de diversos colores, azul y blanco, blanco y rojo. Por alguna razón en aquel puesto de venta también ofrecían material del equipo contrario al que se enfrentaba el local, desconozco si a lo largo del día vendían mucho, poco o nada, pero si puedo asegurar que aquello era una fiesta para la vista.

Después de pasar aquel puesto, justo detrás se adivinaba el estadio que hasta la fecha solo había visto en fotos. Me pareció, para empezar, tremadamente curiosa su ubicación entre edificios, pero nada de esto se podía comparar con lo que me esperaba dentro, pero antes pasee por la calle bordeando aquella construcción tremadamente gris por fuera a excepción de algunos mosaicos realizados con azulejos que estaban a pie de calle y que por supuesto no pude resistirme a tocar ya que el relieve invitaba a ello.

Encontré por fin la puerta por la que tenía que entrar con el pase de "trabajador" que me habían suministrado y con el que al parecer tenía acceso por todo el estadio. Aquel primer día no investigué demasiado, me centré en encontrar mi localidad posponiendo así la investigación de los interiores del estadio para otra ocasión, otro partido.

Debo pararme aquí porqué a continuación se da una de las vivencias, sensaciones que tenemos (supongo, claro) todos aquellos que accedemos por primera vez a un estadio de futbol, me refiero cuando salimos por la boca de acceso al campo, a las localidades, a cuando te golpea el olor del césped de tal manera que se te queda hasta horas después de acabar el partido, a todos esos sonidos que con el tiempo te resultaran familiares, las palmas, los silbidos, gritos, algún tambor, ¡trompetas!.

Y algún señor que te pregunta mientras buscas tu localidad: ¿almohadilla? Una vez sentado, mirando a mi alrededor me sorprendieron muchas cosas, muchas.

La gente en los balcones de los edificios, la cantidad de pancartas de gente venida de otras localidades, lo inmenso que me pareció estadio comparado con el aspecto exterior, las torres de luces, las líneas de luces en la cubierta y sobretodo, siempre, el colorido, previo, cuando saltaron los jugadores y durante el partido.

Sé que me hago pesado con este punto pero entiéndame querido lector, eran tiempos muy grises, como grises eran las ciudades, el país, las caras e incluso el propio estadio por fuera, ¿cómo quieres que no destaque algo así?

Aquel día el equipo blanquiazul jugaba contra uno rojiblanco, o blanquirojo, ¡qué más da!

El partido no fue gran cosa, el individuo con el que tenía que familiarizarme tampoco hizo demasiado salvo recibir alguna tarjeta, pero no me costó apreciar que aquel tipo apuntaba maneras, se le intuía un talento de calle bastante destacado, claro que, en aquellos tiempos raro era el jugador que no practicaba futbol de calle.

Victoria local y a celebrarlo.

Aquel fue el primer día en el que tuve que hacer seguimiento cercano al jugador., casi como un defensa central. Gracias a aquello descubrí una calle fascinante, el Paralelo, un punto en continua ebullición de una Barcelona canalla perdida en la memoria.

En aquella misma semana gracias a mi trabajo y aquel chico conocí algunos tugurios nada aconsejables. Fue un primer contacto, todavía bastante superficial.

El fin de semana siguiente tuve libre ya que el equipo jugaba fuera y hasta el lunes no volvían a la ciudad. Evidentemente aproveche para hacer de turista pero en sitios más luminosos de los que había frecuentado los días anteriores.

Una vez el equipo estuvo de regreso retomé la rutina que era ni más ni menos que copiar la propia de aquel jugador. De su domicilio al Paralelo donde en aquellos momentos cortejaba a un vedette de un conocido local. Después “acabábamos” en un bar de copas de la ciudad y finalmente traslado a una casa de las afueras de la ciudad, rara vez se trataba de la misma.

Vuelta al estadio, domingo a las 17:00h y lo cierto es que tenía ganas de volver a aquel céntrico recinto, oler la mezcla de césped y humo de caliqueño. Disfrutar con los gritos de gol, los ¡huy!

o simplemente escuchar un amplio catalogo de insultos dirigidos a aquel señor vestido de negro y con un silbato en la boca. Pobre hombre, aunque las malas lenguas decían que de pobres, nada.

No recuerdo el partido en cuestión pero si tengo fresco que ese día fue primer contacto directo con el jugador, concretamente en una timba de cartas en la que había ido trabajando entre semana para poder participar y créame cuando le digo que fue muy muy difícil conseguir aquella plaza en un almacén de un bar cualquiera a una hora cualquiera de la madrugada pero si te digo joven, que acabamos casi a la hora del entreno al día siguiente, yo no podía ni con mi cabeza y aquella bestia parecía tan fresco como habíamos entrado la noche anterior. Me ganó completamente, en todos los sentidos, claro.

Y así fueron pasando las semanas, entre partidos y partidas, goles y vasos de tubo, bufandas y plumas, jugadores y vedettes. No me expuse muchas más veces al contacto directo con él. Era una persona inteligente e inocente a la vez, impulsivo y generoso y sobretodo un grandísimo jugador...de futbol.

Acabó siendo para mí una obsesión igual que lo era para los seguidores del equipo, aquellas dos caras que mostraba me fascinaba, la doble vida que más tarde pagaría no era por entonces un obstáculo a su rendimiento en césped. Igual que por las noches me dedicaba a espiarlo en la distancia, cada quince días hacía lo propio desde la grada, creo que no falté ningún partido durante el tiempo que duró el trabajo.

Y este tuvo que acabar año y medio después, nada más finalizar la siguiente temporada a mi llegada y tras decenas de informes me llamaron para regresar a aquella oficina con los tipos trajeados con los dedos amarillos.

Les entregué un último informe y ellos un abultado cheque, no me ofrecieron ninguna explicación sobre el porqué del fin de aquel encargo pero tampoco hizo falta, días después pude verlo en un diario deportivo de la ciudad.

No jugaría durante el año siguiente en la que era su casa, aquellos hombres de trajes marrones y gafas enormes había decidido traspasarlo.

Desconozco si fue por una oferta irrechazable, por deseo del jugador o simplemente por la situación que se había transformado en inaguantable, todo eso ayudado por mis informes claro. Miren, uno es un profesional, mejor dicho, uno era un profesional y jamás ofrecí un informe falso, ni siquiera con gente que me fascinaba como aquel extraordinario jugador con el que llegué a establecer un principio de amistad, nocturna y obligada, pero amistad al fin y al cabo.

Ahora bien, confieso que pude haber cambiado el sentido de alguno de aquellos informes y haber pedido indirectamente la ayuda que necesitaba aquel tipo, no me gustaron sus

movimientos las últimas semanas que lo seguí, ni con la gente que paraba pero en fin, es muy fácil opinar con el tiempo. Sobretodo visto su desenlace.

¿Si lo volví a ver?, no por la calles pero si en el estadio. Con los años regresó a la que era su casa para alegría de los aficionados entre los que yo me encontraba irremediablemente.

Dejé el caso, él no volvió a jugar el año siguiente pero yo no pude dejar de asistir a aquel entrañable estadio entre edificios y gasolineras. Cuando me di cuenta me vi atrapado por una pasión que ha durado hasta el día de hoy, perico hasta la muerte oiga.

Y muchos años después sigo sin olvidarme de aquel caso, mi primero en una ciudad que ya no existe, en un club siempre al límite que resiste al cambio de los tiempos, al descubrimiento de unos colores que se te quedan grabados a fuego y la fascinación de un jugador que ya es leyenda.

¿Si fue la única vez que el club me contrató para seguir a algún jugador? Si me das un cigarro ahora que no está mi mujer, te lo cuento.

El ser perico/a

Jose M. Montolio Ribas

El "ser"perico/a, es simplemente algo que no se puede explicar, algo que como decía aquella campaña " nunca lo entenderán" . El "ser" perico/a, como persona, es un ser con carácter ,con personalidad, con las cosas claras, sin titubeos, hablo de los de verdad, ya que todos sabemos que hay muchos "perimerenges" que se apuntan a nuestro club, porque viven en Barcelona y les gusta el fútbol y de esta forma pueden seguir a un equipo e ir a un estadio de fútbol. Yo, personalmente, soy lo que se denomina un perico de cuna, a mi persona, no se le puede aplicar lo de " de padres a hijos", ya que mi padre era del Valencia y mi madre era del otro equipo de la ciudad, aunque no muy futbolera. Yo me hice perico por convicción, de muy pequeño tenía las dos camisetas de los equipos de la ciudad, me las regaló un amigo de mi padre que acudía cada semana al fútbol, una al campo de nuestro eterno rival, y otra a nuestro recordado sarria, (esta práctica antes, era bastante habitual entre los forofos futboleros) aunque la camiseta azulgrana no me la puse ni me la pondré en la vida (he visto gente que por apuestas se han puesto la camiseta rival, pero yo no apostaría con ello) y un día que enfundado con la blanquiazul y al ir a buscar "chapas" para jugar como hacíamos antes los niños a un bar de al lado de casa, el dueño del local me dijo que con esa camiseta no fuera a buscar más "chapas" . Evidentemente me lo dijo en broma, pero yo me lo tomé en serio y desde ese día, no volví a jugar con las tapas de las bebidas y mi corazón se hizo blanquiazul hasta que deje de funcionar.

El ser perico/a y lo que conlleva, ese es otro tema, yo como propietario de un bar, luzco los colores y el escudo de mi equipo y de la peña de la cual soy secretario, cada día que estamos en activo. Recuerdo que tuve un empleado del otro equipo de la ciudad, y una vez que ganaron la copa de Europa, me vino una clienta y me dijo: Sr José, usted aquí en el bar no tiene nada del Bar_!!!, Y yo contesté: es que yo soy del Espanyol, ella me dijo: pero el chico si lo es y han ganado una copa , mi contestación y acabamos con el tema: ya.... Pero el bar es mío y yo decido lo que pongo.

Yo, y me llamarán radical, he vetado los productos de los patrocinadores del otro equipo, he marchado de un restaurante teniendo reserva, al ver un escudo gigante del innombrable, eso sí, no sin antes aclararle el motivo al responsable de la sala, cuelgo el teléfono si me llaman de Sanitas y asistencia Sanitaria después de avisarles porqué lo voy a hacer. Es posible que se me tache de anticulé, pero creo que el perico/a a de serlo.

En otro orden de cosas, el ser perico/a me ha servido para conocer gente maravillosa, gente con la que tienes afinidad ya que piensas más o menos parecido, por qué en las

conversaciones de fútbol hablamos de nuestro equipo y porque entre pericos/as se respira buen ambiente.

He abrazo a gente sin conocerla de nada, he saludado a personas por la calle por el simple hecho de llevar un perico en la camiseta, he pitado con el coche o la moto a otros conductores, incluso me he evitado el tener que soplar cuando me paró un urbano y baje del coche con mi chubasquero del RCDE y decir que me desplazaba a Pamplona para animar a nuestro equipo.

Por todo esto y por muchas cosas más que he vivido y espero vivir, quiero dar las gracias a todas las personas que mantenemos vivo, este, nuestro club. Las gracias os las doy a todos vosotros/as y no a Dios, porque para mí el Reial Club Deportiu Espanyol es mi única Religión.

GRACIAS POR DEJARME "SER" PERICO.

Com vaig arribar al RCD Espanyol

M. Josefa Rovira Giró

La meva arribada al RCD ESPANYOL va ser ara ja fa 60 anys, d'una manera molt peculiar. Des de petita que m'agrada't molt el futbol, inclòs el vaig practicar amb un equip femení del meu poble , d'això fa més de 50 anys. En aquells temps era una gran admiradora del Ladislao Kubala, que era el meu ídol i referent.

Però hi va haver un moment de la seva vida que es va retirar, i aquell any el seu equip ho va notar, i a les hores es va oferir per tornar a jugar i amb un diari esportiu jo vaig llegir la següent noticia: SI FITXAR AL PELÉ ERA IMPOSSIBLE, MÉS HO ERA QUE EL KUBALA TORNÉS A JUGAR .

I a les hores el Kubala va venir a jugar amb l'ESPANYOL i jo amb ell varem fer cap al RCD ESPANYOL, i aquí es va retirar definitivament i jo em vaig quedar amb el meu estimat ESPANYOL, i des de les hores que soc periquita.

Al principi era nomes seguidora i anava al camp de tant en tant quan el meu cunyat que si era soci em deixava el carnet , i m'ho passava d'allò més be. Encara recordo un dels himnes del nostre estimat club que deia així:

SOMOS ESPAÑOLISTAS SIEMPRE UNIDOS ESTAMOS, CONFIADOS I OPTIMISTAS, BIEN DISPUESTOS A LUCHAR, SOMOS DE ENTRE LOS GRANDES SIEMPRE EL MAS MODESTO, NOS CORRESPONDE ESTE PUESTO Y ORGULLOSOS DE ELLO HEMOS DE ESTAR. "L'ENCÍS DE SARRIÀ EN FORÇA ENS HA UNIT , AVANT I AMUNT ELS CRITS, PLEGATS I AMB FORÇA ELS SEGUIREM", I repetia SOMOS ESPAÑOLISTAS...

Ara fa uns deu anys que sí sóc sòcia i avui cada dia de partit vaig al camp a cantar l'actual himne que m'agrada molt , sobre tot el tros que cantem a capella amb l'entusiasme i il·lusió que hi posem tots els socis.

Ser soci del RCD ESPANYOL per mi es un orgull, anar al camp a veure els partits es tota una aventura per que sempre vas amb l'esperança de guanyar , mai de perdre, i no pots marxar mai abans que l'àrbitre piti el final del partit per que fins l'últim minut quan fan un gol treus tota l'adrenalina que acumules durant el transcurs del partit. Els càntics que tots coregem petits i grans. Els crits d'ànims que poden sorgir de qualsevol indret del camp . Es fantàstic i molt emotiu .

VISCA EL NOSTRE RCD ESPANYOL.

Epíleg

Els membres del jurat d'aquesta setena edició del Concurs Literari “El teu relat en blanc-i-blau”, organitzat per la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, mitjançant aquest escrit volem també deixar constància en l'obra del gran honor que ha sigut per a nosaltres ser els encarregats de llegir i de valorar l'extens ventall de relats que heu arribat a enviar per a participar d'aquest certamen. Ha representat per a nosaltres una enorme satisfacció, alhora que una gran responsabilitat, el fet de ser qui en decidís els guanyadors.

Cal felicitar, doncs, a la dotzena de valents periquitos i periquites que s'han animat a agafar un bolígraf (o teclejar, com marquen els temps actuals) i escriure vivències, experiències, contes, poemes i històries, totes sempre amb el RCD Espanyol i l'espanyolisme com a protagonista, tant a la modalitat de Relats com a la de Poemes a Twitter.

Enhorabona a tots!

Per acabar, no volem deixar passar l'oportunitat que ens brinda aquest espai per a dedicar unes paraules a la Federació Catalana de Penyes del RCD Espanyol, organitzadora d'aquesta iniciativa; un incansable organisme que treballa sempre pel bé de l'espanyolisme.

Daniel Bosch

Daniel Pérez

Isaura Valle

Olga Isanta

Remigi Margalef

El teu estiu en blanc-i-blau

CONCURS FOTOGRÀFIC DE LA FEDERACIÓ DE PENYES

RCDE

**FEDERACIÓ
CATALANA
DE PENYES**

**bases del concurs a
www.fcpe.cat**

*El teu estiu
en blanc-i-blau
2022*

FEDERACIÓ CATALANA
DE PENYES
DEL RCD ESPANYOL
DE BARCELONA

Guanyador Instagram

@jmmiedesbcn

Guanyador Twitter amb més Likes

@markayto2

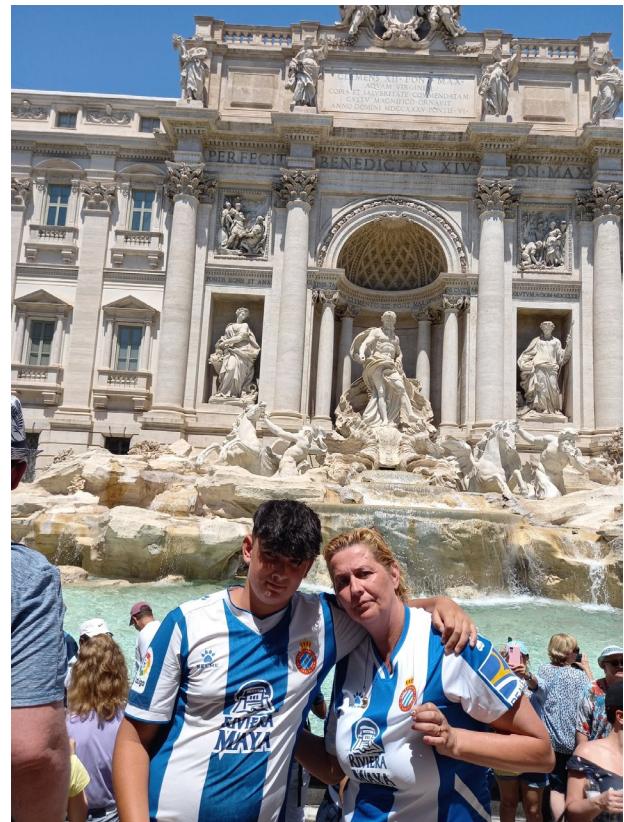
Guanyador Twitter amb més Retuits

@lomontsec

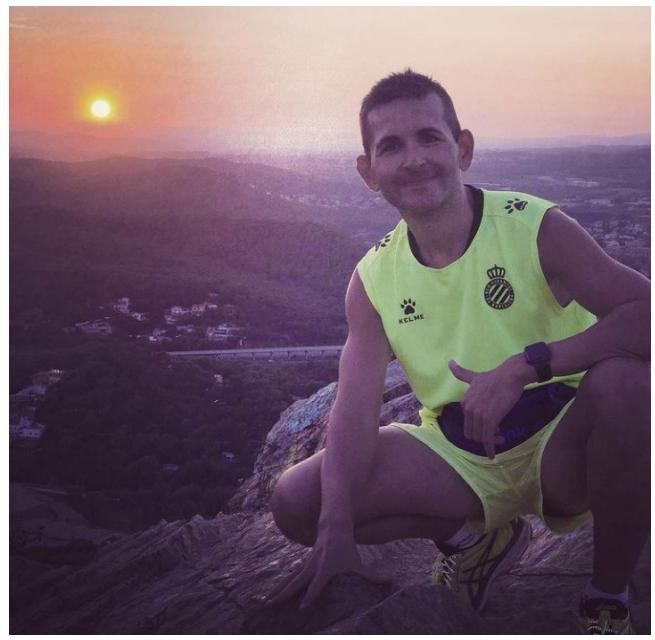
@soniarcde

@bbCastellbell

@jmmiedesbcn

@fitnessingerlin

@albertfc21

Índex d'autors de relats

Calvet Tejera, Pere.....	17
Casanellas Casanovas, Josep.....	29
Flotats Calafell, Albert.....	33
Font Bruguera, Lluís	35
Iranzo Aranda, David.....	39
Lozano, Javier.....	45
Montolio Ribas, Jose M.	51
Pérez Massó, Jaume	21
Rovira Giró, M. Josefa.....	53

Índex general

Concurs de poemes a Twitter.....	7
Concurs de relats.....	13
-categoría infantil.....	15
-categoría adult.....	29
Concurs fotogràfic.....	57